

Stretnutia s vodiacimi medvedicami 1

Napísal užívateľ Vlado Vician

Štvrtok, 02 Február 2012 07:50 - Aktualizované Štvrtok, 02 Február 2012 08:12

Pozorovanie medveďov v našich lesoch je vždy zaujímavý a atraktívny zážitok. O to viac ak sa jedná o blízke stretnutie s touto šelmou. Veľmi opatrní by sme mali byť najmä pri stretnutiach s vodiacou medvedicou. Aj takúto medvedicu môžeme v klude pozorovať, ak sme v dostatočnej vzdialenosti, patrične krytí, máme dobrý vietor a medvedica s mladými to nemá nasmerované k nám. Táto situácia sa ale môže behom okamihu zmeniť a z príjemného pozorovania môže byť celkom slušný adrenalín. Na tomto mieste by som chcel v stručnosti načrtnúť moje doterajšie stretnutia s vodiacimi medvedicami.

Asi pred 8 rokmi som mal možnosť pozorovať takúto medvedicu po prvý krát. Bolo to v polovici augusta, v čase začínajúceho dozrievania lesných plodov. Boli sme tam vtedy dvaja. Krásne slnečné ráno, priam stvorené na dlhšiu pochôdzku. Vybrali sme sa z jednej chaty naprieč Šróbskym grúňom na horský hotel Poľana. Cesta viedla malebnými zákutiami Šróbskeho grúňa, ktorý je časťou NPR Zadná Poľana. Lesné spoločenstvá pozostávali s pralesovitých formácií. V nižších partiách boli dominantné mohutné jedince bukov a javorov horských, miestami s jedľou. Ako sme postupovali vyššie, pribúdala smrek. Niekde pri prechode týchto lesných spoločenstiev viedla naša cesta ponad väčšiu roklinu, ktorá sa tiahla pár desiatok metrov na pravo od nás a siahala do hĺbky asi päť metrov. Šiel som trochu vpredu a tak som dával pozor a sledoval okolie. V tých miestach sa zvyklo zdržiavať aj vysoká. Mohlo byť okolo 9,00 hod. Nebadane som pozrel na pravo odo mňa do vopred spomínanej rokliny. V hustom podraste som medzi papradím zachytil niečo tmavé. Hneď som vedel, že to bude asi nejaké zviera, v prvom momente, že diviak. V tom okamihu sa aj zviera pohlo. Aj keď bolo stále dobre kryté, hlavu som prakticky vôbec nevidel, vedel som o koho ide. Medvedľa! Hneď som tíško upozornil kamaráta. Vtedy som už sledoval aj druhé a pátral po matke. Po krátkom okamihu som ju zbadal. Bola trochu vyššie nad nimi a mala namierené smerom od nás do pralesa. Trošku som podišiel bližšie. Vtedy som ešte fotografoval na kinofilmy. Bola to moja prvá medvedica s mladými, ktorú som fotografoval. Na fotkách vlastne medvedľa ani neboli, pretože boli od matky vzdialené a v tej hustej vegetácii by som ich aj tak nezachytil. Medvedica sa posúvala len nebadane. Hľadala potravu a periférne monitorovala svoje mláďatá. Odhadoval som jej okolo 120 kg. Mala ešte pozostatok bieleho pásu na šiji. Tento pás majú niektoré jedince aj v dospelom veku. Vzdušnou čiarou to mohlo byť okolo 40 metrov. Medvedica kontrolujúca situáciu, miestami postávajúc, istiac a vetriac pomaličky vychádzala hore miernym svahom. Jej mláďatá ju niekedy prebehli, niekedy sa zase na kus vrátili. Po krátkej chvíli zaregistrovala, že ju niekto pozoruje. Častejšie otáčala hlavu smerom k nám a vetřila. Niekoľko krát sa posadila, stále upierajúc zrak na nás. Súčasne stále sledovala svoje mláďatá. Potom ešte pár krát pozrela na nás a zmizla v šere pralesa aj so svojimi ratolesťami.

Snáď doteraz najväčší dojem vo mne zanechalo stretnutie s vodiacou medvedicou 1. apríla 2007. Tak ako veľa krát pred tým som sa vybral na celodennú pôchodzku svahmi Hrochotskej doliny. Najskôr som začal stúpať priľahlou Beňovou dolinou. Po asi hodine som sa už predieral prťami a lesnými chodníkmi vo svahu smerom na východ. Chodí sa tam veľmi ťažko,

Stretnutia s vodiacimi medvedicami 1

Napísal užívateľ Vlado Vician

Štvrtok, 02 Február 2012 07:50 - Aktualizované Štvrtok, 02 Február 2012 08:12

miestami je terén veľmi strmý, inokedy je potrebné sa predierať cez húštiny. Prekonal som niekoľko 100 výškových metrov v dubovo–bukovom lese. Dostal som sa na miesto, kde sa svah stáčal do veľkého oblúka. V týchto miestach som zvyčajne pozoroval nejaké kusy jelenej zveri. Teraz tu bol ticho. Zdanlivo. Naraz som na jednom mieste na pravo odo mňa trochu vpredu počul podozrivý praskot a hneď ma napadlo, že to asi nebude od vysokej. Potom bolo zase na chvíľu ticho. Spravil som krok dva dopredu. Zrazu som ale opäť začul praskot. Prakticky v okamihu ako som sa otočil v smere prichádzajúceho zvuku, som zbadal chrbát malého medviedľa, ktoré oblúkom prešlo poniže mňa a začalo sa hrabať pod starým vývratom doslova pár metrov predom mnou. Bolo malé a pniaky a vývraty ho dostatočne kryli. Chcel som sa ešte priblížiť, aby som si našiel lepšie miesto na pozorovanie, ale vzápätí som musel hneď zastať. Zvláštne je, že ma akoby vôbec v tých počiatkových momentoch nenapadlo, že by som mal odtiaľ okamžite zdúchnuť. Predstava zachytenia tejto šelmy na fotografii pri jej prirodzenej činnosti v našich horách bola silnejšia. Lenže ja som už stál ako prikovaný, pretože z húštiny sa už pomaličky vynárala mohutná medvedia hlava a potom celé telo. Veľká medvedica stála doslova priamo predom mnou. Krásna mohutná hlava bola hnedá so žltkastým nádychom, telo sivastohnedé. Pomerne časté sfarbenie medvedíc v našich horách. Odhadoval som jej min. 150 kg. Na Poľane sú takéto veľké medvedice nie až také bežné. Na krátky okamih sme všetci, ja medvedica a medviedľa, stáli každý vzdialený od toho druhého tak na 25 metrov. Tak blízko medvedice s mladým som ešte nikdy nebol. Šťastie bolo aj v tom, že medvedici zakrývalo vo výhľade množstvo vývrátov a haluziny. Nepamätám si, ale vietor musel hrať tiež v môj prospech. Medviedľa sa stále hrabalo pod vývratom, ale od tej chvíle som ho vôbec nevnímal a pozornosť som upieral na medvedicu. Medvedica ma z najväčšou pravdepodobnosťou v prvom okamihu vôbec nespозorovala. Niečo hrabkala a pozorovala okolie. Mne sa vtedy už podarilo spraviť akých takých pár záberov. Cez husté kriačiny to nebolo vôbec jednoduché. Po malej chvíli ale začala častejšie upierať zrak mojim smerom. Začala zaujímavo krútiť veľkou hlavou a pozvoľna z nohy na nohu sa posúvať ku mne. To som sa ale už snažil z nohy na nohu pozvoľna vycúvať po vlastných stopách. Uvedomoval som si, že keby sa bola naraz rozbehal, tak nestihnem spraviť vôbec nič. Po pár metroch som potichučky vyšiel na jeden šikmo zvalený strom. Asi meter nad zemou (čo nie je v podstate žiadne výška a pre matku medvedicu, ktorý by cítila ohrozenie svojej ratolesti by to nebol žiaden problém) som mal trochu istejší pocit. Medvedica ale po pár metroch zastala a opäť sa venovala skúmaniu okolia a snorila po potrave. Vetrila, pozorovala okolie a držala sa v blízkosti svojho medviedľa. Zliezol som z vývratu a pomaličky som sa znovu priblížil, ale už nie na takú vzdialenosť aká nás delila, keď som ju prvý krát zbadal. V okamihu ma zase zbadala. Teraz sa postavila na zadné, aby mala lepší prehľad a znovu krútiac hlavou sa snažila vypátrať čo som zač. V tom momente pribehlo k nej medviedľa, ale keď som myslel, že ich spoločne odfotím, zvrtili sa a rýchlo zmizli v húštine. Tam som pochopiteľne za nimi nešiel. Bol to zaujímavý a pekný pocit byť tak blízko takej veľkej medvedice s malým. Z najväčšou pravdepodobnosťou mala len jedno, aj keď druhé som nemusel zbadáť. Bolo jasne vidieť, že o mne vie a že si ma drží na dištanc. Necítila sa ale ohrozená a zostala pokojná.

Stretnutia s vodiacimi medvedicami 1

Napísal užívateľ Vlado Vician

Štvrtok, 02 Február 2012 07:50 - Aktualizované Štvrtok, 02 Február 2012 08:12

Ing. Vladimír Vician PhD.